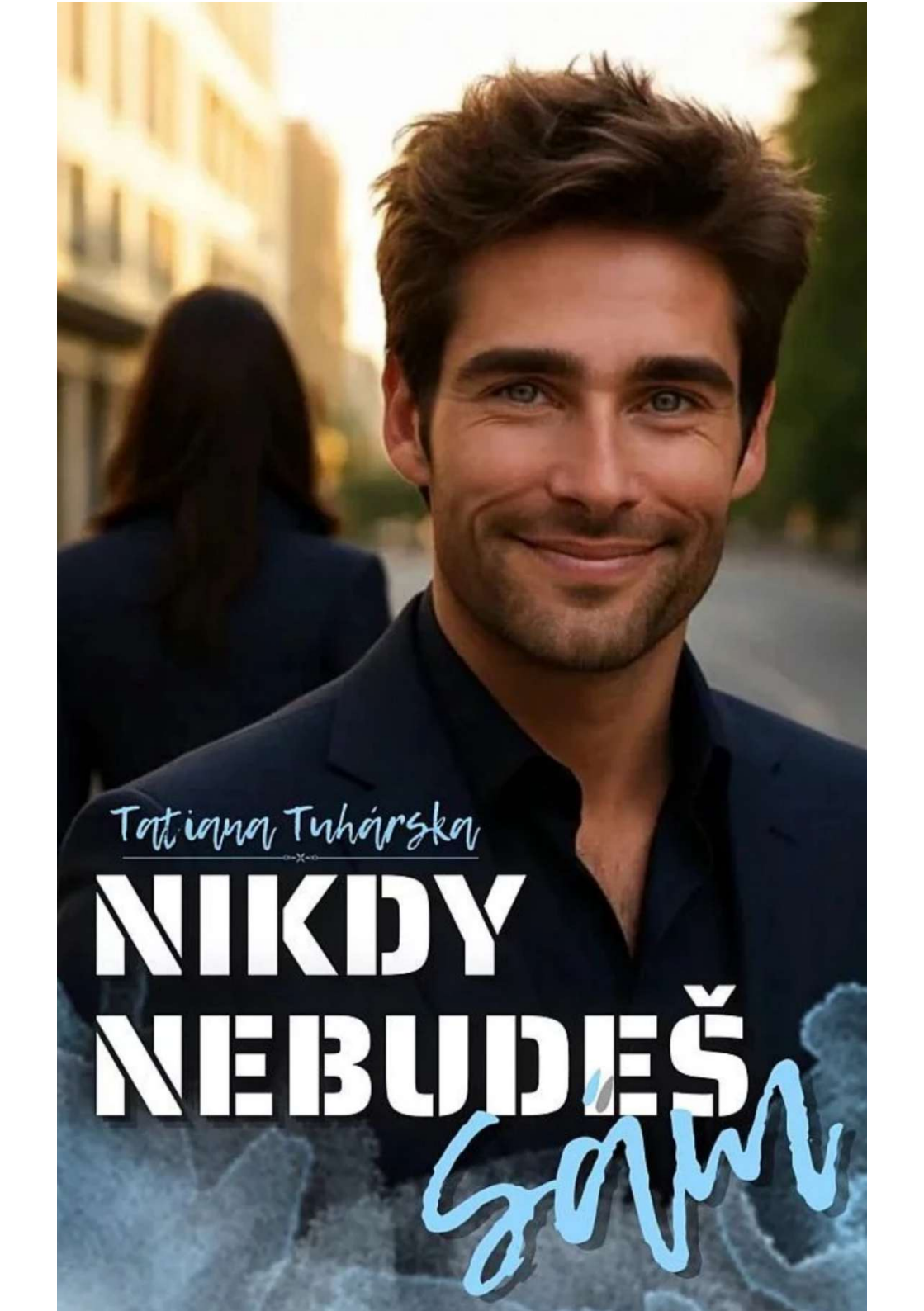

Tatiana Tuhárska

NIKDY NEBUDEŠ

Sam

TATIANA TUHÁRSKÁ

NIKDY NEBUDEŠ SÁM

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,
v pořadí 112. knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © TATIANA TUHÁRSKA

Korektura, redakce a sazba:
Natália Ivinová, Lucia Lehotová
Monika Kurucová

Obálka © JPolc_design

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-79-8 (epub)
978-80-53064-80-4 (PDF)

ANOTACE

V srdci Talianska herec Luciano Manoni získal dôležitú rolu a našiel lásku, o ktorej je presvedčený, že je tá pravá. Je obklopený zamestnancami, ktorí sa stali jeho rodinou. Len gazdinú si nie a nie udržať. Všetko sa zmení, keď do jeho domácnosti pribudne Marina Tusca, žena bez génu strachu vyzbrojená ironickými poznámkami.

V domácnosti sa snaží byť neviditeľnou, aby jeho priateľka Uršula nežiaričila. Marina má o mužoch veľmi zlú mienku a o svojom zamestnávateľovi ešte horšiu. Lenže Luka nie je taký, ako sa zdá. Keď sa pred ich dverami ocitne neznáma žena, tajomstvá domácnosti začínajú vychádzať na povrch. Román Nikdy nebudeš sám je romantický príbeh plný lásky a ženskej sily.

Aké tajomstvá ukrýva Lukova domácnosť?

Kto je záhadná žena, ktorá sa zjavila v ich životoch?

Postavy ani udalosti v tejto knihe nemajú súvislosť so žiadnou konkrétnou osobou. Akákoľvek podobnosť je náhodná.

1. KAPITOLA

Luka Manoni nervózne obracal telefón v rukách. Čakal, kým si Uršula zbalí aj posledné veci. Smutne pozoroval rýchle prsty svojej priateľky s ružovými nalakovanými nechtami, ktoré približovali minútu odchodu. Lúčil sa s jej štíhlou vyšportovanou postavou zahalenou do bielych šiat odhaľujúcich väčšinu dlhých nôh. Čipkovaná látka ukrývala oblé prsia.

V tridsiatich rokoch objavil dokonalosť. Krásu Uršuli Lavie prevyšovalo len jej vzdelanie a nevinnosť. Ani sa ich nesnažila skryť. Vlasy farby bieleho zlata priťahovali ako magnet. Túžil sa ich dotknúť, odhaliť jej plece a pobožkať ju na citlivé miesto. Nie! Nesmel. Dnes nie. Nepoďakovala by sa mu, keby zničil dielo kaderníka, ktorého meno ani nevedel vysloviť. Jej pohyby boli sebaisté, ako keby nepochybovala o svojom rozhodnutí. Ale on vedel, že nie je taká pokojná. Uršulina ruka putovala k uchu. Zastavila ju spomienka, že sa nesmie dotýkať upraveného účesu. Pevne sa chytila batožiny.

Znamenie pre Luku, že ho potrebuje. Ozvala sa v ňom túžba ochraňovať ju. Nežne uvoľnil stisk jej rúk a obrátil ju k sebe.

„Všetko bude v poriadku, láska. Budeme spolu skôr, než ti začnem chýbať,“ uistil ju mäkkým hlasom. Zdvihol jej ruky k perám a pobožkal ich. Hodila sa mu okolo krku a držala sa, akoby sa ho nechcela pustiť.

„To je nemožné. Už teraz mi chýbaš, drahý môj. Musím zavolať, že neprídem, lebo nemôžem byť ani chvíľku bez svojho macíka,“ doberala si ho sladko s nesúhlasne zovretými perami.

Luka sa nežne usmial, zdvihol ju do náručia a zatočil sa s ňou. Vyplašene zapišťala. Opatrne ju spustil na zem a ospravedlňujúco stisol. Venoval jej horúci bozk. Po krátkej chvíli sa odtiahla.

„Macík môj, už musím ísť,“ upozornila ho so slzami v očiach.

Palcami jej zotieral slzy a venoval bozk každému vlhkému lícu. Rýchlo sa mu vymanila z náručia.

„Si si istá, že nechceš, aby som ťa odprevadil na letisko?“ uistil sa ešte raz.

„Nie. Nechcem, aby si zmeškal natáčanie, ak by sa lietadlo oneskorilo,“ zopakovala.

Atilio Martino, mladší z jeho osobných strážcov, odnášal kufre do pripraveného auta. Uršula sa vrátila po kabelku.

Luka podal Atiliovi ruku na rozlúčku a hypnotizoval ho pohľadom: „Dávaj na ňu dobrý pozor. Je môj život.“

„Spôľahni sa. Budem ju strážiť ako vlastnú sestru,“ uistil ho a venoval mu bratské objatie s potľapkaním po pleci.

„Máš všetko?“ opýtal sa Luka a pohladil ju po tvári.

„Nemám,“ odula peru a dupkala nožičkou.

„Čo si zabudla? Povedz. Pozriem sa, kde...“ začal sa obzerať a už aj bol na odchode.

Uršula ho zastavila: „Nevzala som si teba, hlupáček.“ Prudko ho objala, ale rýchlo sa odtiahla.

Spolu sa ponáhľali k dverám. Podržel jej kabelku, kým si obliekala bolerko, pomohol jej do kabáta. Posledný dlhý pohľad do zrkadla, kde si upravila dokonalý výzor. Keď sa pohla k dverám, stiahol ju k sebe a zavinul ju do objatia, aby Atilio vyšiel prvý. Luka cítil za sebou tieň a vedel, že patrí Frankovi Nunimu, staršiemu ochrankárovi. Luka nikdy nevedel, kedy sa zjaví, kým necítil jeho prítomnosť. Dokázal sa pohybovať v dave, akoby tam ani žiadny nebol. Kedykoľvek sa bezpečne dostal z bodu A do bodu B. Jeho modré oči dokázali byť pri výkone povolania ľadové ako Antarktída, ale aj hrejivé ako májové slnko, keď ošetroval zatúlané zvieratko alebo trávil večer s dcérou. Vlasy mu už postriebriľ čas, hoci mal len štyridsať rokov. Luka si ho vážil ako všetkých zamestnancov. Ľudské osudy ho fascinovali. Vždy bol obklopený životom skúšanými ľuďmi.

Keď vyšli von, neoslepilo ich vychádzajúce slnko, ale blesky fotoaparátov. Blikali v šialenom tempe. Potlačil nutkanie zakryť si citlivé oči, obrátil Uršulu k sebe a ukryl jej chvejúce sa telo pred fotografmi. Franko aj Atilio kontrolovali stromy lemujúce cestu a okolité historické budovy rímskej štvrte, aby si overili, či nehrozí nebezpečenstvo. Za pár sekúnd sa postarali, aby fotografi odstúpili do bezpečnej vzdialenosti a vytvorili uličku. Uršula sa usmiala na Luku, zastala si na špičky a venovala mu vášnivý bozk. On jej ho opätovoľ, zabudnúť aj na novinárov, ktorí si nenechali ujsť fotku mesiaca.

Po chvíli vykročila k autu. Ochrankári kráčali každý z inej strany chrániac ju pred fotoaparátmi. Luka išiel za nimi.

Pri aute ju ešte raz objal a zašepkal jej do ucha: „Ľúbim ťa a budem počítať hodiny do tvojho návratu.“

Začervenala sa a rozlúčila sa s rýchlym bozkom, ktorý prerušil fotograf. Nešikovne manévroval puzdrom, ktorým ju takmer udel. Franko sa postavil pred Uršulu a odsunul fotografa do bezpečnej vzdialenosti. Rýchlo Uršuli otvoril dvere. Zdvihla hlavu vysoko, napravila si sukňu a sadla si. Len čo sa postaral o jej pohodlie, zabuchol dvere. Luka ovládol chuť osopiť sa na novinára, ktorý jej takmer ublížil v snahe byť, čo najbližšie. Málokto si uvedomoval odvrátenú stránku popularity.

Atilio sa rýchlo predral cez dav a sadol si za volant. Uršula poslala Lukovi vzdušný bozk. Zdvihol ruku na pozdrav, ale auto už prudko vyrazilo. Luka nasledoval Franka kráčajúceho vedľa neho, ako jeho druh v zbroji. Sledoval okolie a mapoval prípadné nebezpečenstvo, aj keď žiadne nehrozilo. Novinári nasledovali auto.

Kedysi to bola bohatá rímska štvrť s úzkymi jednopráúdovými cestami predelenými stromami. Lemovali ich historické budovy. Jeho dom mal zo strechy domu výhľad na koloseum. Gladiátorskú atmosféru dotvárali mosadzné klopadlá v tvare levov na tmavohnedých dverách. Starobylá brána strážila jeho oranžový domov, do ktorého sa pred rokmi presťahoval z južného Talianska.

Nepomyslel by si, že zožne taký úspech a že si zvykne na nový domov. Pri sťahovaní si so sebou musel vziať aj dvoch kamarátov bývalých policajtov, ktorí sa stali jeho ochrankou. Bezpečne sa cítil len za zatvorenými dverami svojho bytu.

Takmer vyskočil, keď mu zazvonil budík. Väčšinu oznámení mal vypnutých. Mal rád svoju prácu, fanúšikov a aj ich prejavy obdivu, ale vyžadovali si určité opatrenia. Vypnuté oznámenia, niekoľko telefonov, zmenu čísla niekoľkokrát do mesiaca a zvýšenú starostlivosť o bezpečnosť. Bol viac introvert ako extrovert, nemal veľa priateľov. Väčšinou to boli ľudia, s ktorými pracoval. V poslednej dobe sa to zmenilo na ľudí, ktorí pracovali pre neho. Do životopisu mal už zapísaných niekoľko úspešných seriálov. Jeho popularita sa vzniesla do závrtných výšok. Narástol počet jeho sledujúcich na sociálnych sieťach a počet ľudí postávajúcich pred jeho domom, či už novinárov alebo fanúšičiek. Dojatý pozornosťou ľudí, si nebol istý, či si to zaslúži. Na svojom výzore mal len veľmi malú zásluhu. Bol to genetický odkaz jeho rodičov. Čierne vlnité vlasy s dĺžkou po pleciah, tmavo-hnedé oči a tvár zdedil po matke, ako oznamoval jeden z bulvárnych časopisov. Po otcovi mal nemiznúci efekt opálenia a svalnatú postavu, ktorú si udržiaval cvičením. Nadštandardná výška šesť a tretinu stopy bola dedičstvom po starom otcovi z matkinej strany. K tomu, čo dostal do vienka, sa snažil prispieť svojimi vedomosťami, zručnosťami a usilovnosťou. Znalosť niekoľkých svetových jazykov neustále rozvíjal. Práve tieto schopnosti mu priniesli úspech v jeho kariére v inom štáte. Nevedel sa dočkať, kedy sa začne pripravovať na novú hereckú úlohu. Vždy žil pre prítomnosť a neplánoval ďalekú budúcnosť, ale tento projekt jeho životný postoj trochu upravil. Jeho pohľad na svet sa zmenil aj vďaka Uršule.

Vzdychol si. Už teraz mu chýbala, hoci sa rozlúčili len pred chvíľou. Dnes vstával skôr než inokedy, aby mohol Uršulu odprevadiť. Snažil sa využiť získaný čas na cvičenie. Poobzeral sa po

bielej obývačke, symbolom duchovna, čistoty a nevinnosti. Farbu do miestnosti vniesol zlatý antický portál zdobiaci okolie dverí, strieborné grécke masky zavesené vedľa dverí, vankúše a športové náčinie. Celú poličkovú stenu zaberali dary od fanúšikov.

Vo dverách sa zjavil Franko privolaný jeho myšlienkami. Rozumeli si aj bez slov. Kamaráti uľahčili Lukovi začiatky v novom domove. Po mesiacoch sa z nich stali bratia. A z Franka aj osobný tréner, keďže svojho pôvodného nechal v Salerne a nemal chuť hľadať iného.

Po cvičení sa Luka osprchoval, kým Franko v kuchyni pripravil raňajky a kávu. Prezlečený Luka nasledoval lahodnú vôňu vajíčok so slaninou, lievancov a toastov. Na to, že cvičil sa nestravoval zdravo. Ráno sa potreboval poriadne najesť a vypiť aspoň pol litra kávy, inak sa s ním nedalo vydržať. Správny chlap neraňajkuje croissant a piccolo capucino. Potrebuje výdatnejšie raňajky.

Pri jedle sa k nim pridala Alesio, Atiliov brat. Pracoval u neho ako expert pre styk s verejnosťou, ako ochranca pred talianskym bulvárom.

„Vitaj, braček,“ privítal ho Luka a potľapkával ho po lopatke.

„Ahoj. Všet som nestihol bratov odchod?!“ šomral Alesio.

„Bohužiaľ nie. Už odišiel na letisko. Mrzí ma to,“ odvetil Luka.

„Nevadí. Večer mu zavolám.“

Franko vyšiel von ako prvý, nasledovaný Lukom a Alesiom. Traja mušketeri, dnes bez D'Artagnana. Ako predpokladal, novinári už boli späť a nenechali si ujsť príležitosť zmapovať jeho denný harmonogram. Niekedy bol v pokušení opýtať sa ich, či ich ešte neomrzelo tých sto fotiek ako odchádza z domu, stále z toho istého, s tými istými osobami a na to isté miesto, ako sa bozkáva s priateľkou. Netušil, pri čom ho chceli prichytiť, lebo škandalom sa obrovským oblúkom vyhýbal. Nemali šancu zachytiť nič pikantné, ale nevzdávali sa.

Luka sa dostal do auta bez toho, aby odpovedal na akúkoľvek otázku. Len čo vyrazili, Franko sa striasol všetkých novinárov.

Marina Tusca, Lukova domáca, počkala za rohom, než odídu a až potom vykročila smerom k pracovisku. Ani náhodou sa nechcela stretnúť s pánom domu a byť adresátom Uršulinho hnevu. Aj keď by ju takto nespoznala ani jej babka, nechcela riskovať. Dlhé gaštanové vlasy siahajúce až na driek ukryla v parochni. Prenikavé modré oči a peknú tvár skreslili obrovské okuliare. Vyšportované telo bolo ukryté v oblečení nadmernej veľkosti. Veľmi rýchlo zistila, prečo u pána Manonihho nevydržala žiadna domáca viac ako mesiac. Hlásili sa k nemu mladé dievčatá a žiarlivá mrcha Uršula sa ich postupne zbavovala. Ak chcela získať túto prácu, musela ukryť krásu, mladosť aj postavu. To jej poradil Alesio, ktorý ju odporučil. Spočiatku nesúhlasila, nerada klamala a zavádzala zamestnávateľa. Ale keď zistila, čoho je Uršula schopná, nemala na výber. Prácu potrebovala, aby si dokončila školu. Štúdium práva v Taliansku sa ukázalo ako veľmi drahá záležitosť. Pracovný čas u Luku jej veľmi vyhovoval, aby sa mohla venovať tréningom. Keď sa z nej stane doktorka práv, získa prácu v advokátskej kancelárii, bude môcť odísť. Zostávalo jej už len zopár mesiacov.

Len čo vošla do domu, opäť ju prekvapilo, aký poriadok v ňom vládne. Je jej zamestnávateľ vôbec chlap?! Žiadne porozhadzované veci. Použité oblečenie bolo v košíku určenom na pranie. Čisté oblečenie viselo na vešiakoch, topánky pekne v rade ako vojaci. Ani jej nemecká babka nemala v dome takýto ordnung. Niežeby sa sťažovala, o to menej práce mala, ale bolo to zvláštne. V kuchyni vybalila prinesené potraviny na upratanú a umytú kuchynskú linku. Dnes si chlapci zaslúžili niečo špeciálne. Na večeru naplánovala cesnakový krém s oreganom, kačacie prsia s pomarančovou omáčkou a k tomu vanilkový krém. Keď sa Luka nebude bozkávať, tak môže jesť aj cesnak. *Och, Marina nad čím to premýšľaš?!* Striasla predstavu silikónovej princeznej prilepenej na Luku a dohovárala si. *Čo ťa je do toho, či sa bude bozkávať? Je to tvoj zamestnávateľ, rovnaký ako*

všetci chlapi. Stačí, že žena našpúli pery a vystaví prsia na obdiv a mozog sa mu odsťahuje do južných krajín.

Hodila zoznam s povinnosťami rázne na stôl s odhodlaním pustiť sa do práce. Najprv sa vyzúri praním. Len čo vysypala oblečenie na práčku, začala sa okolo nej šíriť vôňa Lukovho parfumu. Musela uznať, že má výborný vkus na vône. Používal dve, podľa toho, či Uršula bola pri ňom alebo nie. Dnes to bol Uršulin sladký parfum, ale keď bude prať zajtra bude cítiť sviežu vôňu slobody. Rýchlo dokončila triedenie a dala prať veci. Potom sa ponáhľala utrieť prach z nábytku. Pristavila sa pri jeho zbierke darčiek od fanúšikov a usmiala sa. Bolo to veľmi milé, že si niekto, koho ani nepozná, spomenul na jeho narodeniny, keď mnoho najbližších tak ľahko zabúda. Opatrne brala do ruky drobné aj väčšie predmety, aby pod nimi utrela prach a cítila tú lásku, s ktorou tie dary balili. Keď prišla k jeho portrétom, predstavila si zhrbený chrbát a ruky, ktoré dielo vytvorili. Nakoniec zdvihla obrázok Luku s Uršulou a nemohla sa ubrániť myšlienke, či si vôbec takú pozornosť zaslúži, keď kvôli nej zanedbáva fanúšikov. Napomenula sa, že to nie je jej vec.

Medzitým jej doprala práčka, mohla jednu várku zavesiť na sušiak a druhú zase dať prať. Povysávala kuchyňu a umyla podlahu, aby jej uschla, kým uprace zvyšok domu. Mala to pekne načasované. Už si našla rutinu, ktorá ju sprevádzala a šetrila jej čas.

Len čo sa celý dom leskol ako zrkadlo, vybrala druhé veci z práčky a zavesila ich na druhý sušiak. Potom sa pustila do varenia večere s tromi chodmi. Dnes to bude francúzska kuchyňa. Veľmi rada skúšala nové recepty a menila jedálničky. Konečne mala možnosť variť pre niekoho, kto gurmánskemu umeniu rozumel. Franko bol kuchár a vedel oceniť dobré jedlo. Veľmi rada by videla jeho reakciu. Bude sa však musieť uspokojiť len s jeho neskorším komentárom. Počas celej prípravy jedla sa usmievala a tancovala po kuchyni na pesničky, ktoré si potichu pustila. Kým sa jednotlivé časti jedál piekli, varili a chladili, mala čas venovať sa štúdiu. Neplytvala ani minútou zo

vzácného času. Len čo upratala kuchyňu a prestrela na stôl, rýchlo žehlila oblečenie, aby stihla druhú prácu. Z jedného platu by nedokázala zaplatiť Frederikovu univerzitu v Neapole, odbor medzinárodného práva. Popri práci domácej, pracovala dve hodiny skoro ráno a dve hodiny popoludní ako osobná trénerka v posilňovni. Darilo sa jej tak udržiavať si postavu a zároveň si zarobila na všetko, čo potrebovala. Len čo vypla žehličku, rýchlo nahádzala učebnice a poznámky do tašky a utekala na tréning.

Po tréningu sa vrátila do štvrti blízko stanice Termini. Vítal ju prázdny prenajatý trojizbový byt, z ktorého sa nedávno odsťahovala spolubývajúca ku svojmu snúbencovi. Znechutene si odfrkla. *Čo na tom ženy vidia?!* Na celý život si zavesia na krk chlapa, o ktorého sa musia starať. Ona má v živote iné ambície, než pranie, žehlenie, varenie a upratovanie. Musela si sama sebe venovať ironický úškrn, pretože práve to teraz robila pre cudzieho chlapa. Ale zarábať si tak a robiť slúžku zadarmo sú dve odlišné veci. Škaredo zazrela na poznámky čakajúce na prepísanie. Najprv sa rozhodla pripraviť si jedlo. Zistila však, že nemá v chladničke takmer nič. Znova sa uškrnula. Kuchárka nemá v byte ani kúska jedla. Nakoniec dokázala z vrecúška ryže, kokosu a mandlí vykúzlilť slabú napodobeninu sladkých ryžových guliek. Po večeri sa pustila do prepisovania poznámok. Snažila sa zapamätať si, čo najviac.

Vo chvíľach ako bola táto, bola vďačná rektorovi, že jej umožnil individuálne štúdium, aj keď pre tento odbor externé štúdium nebolo v ponuke. Prispôsobili jej rozvrh tak, aby mala všetky prednášky v jeden deň.

Len čo zhasla počítač a na chvíľku si vystrela chrbát na stoličke, našla sa ležať v polospánku s perom v ruke. Rozhodla sa, že je načase ľahnúť si. Hodila pero na stôl, nastavila si budík na telefóne, vzala si ho do spálne a odpadla do postele.

Cestou z natáčania väčšinou šoféroval Luka. Nemusel myslieť na nič, len na značky, cestu pred sebou a na technické vymoženosti auta. Pútalo to jeho pozornosť natoľko, že zabúdal na všetko. Dnes prenechal vedenie vozidla Frankovi. Točili až tri náročné scény, ktoré si vyžadovali kaskadérske umenie a maximálne sústredenie. Namáhal aj také svaly, o ktorých ani nevedel, že ich má. Keby to tušil, skrátil by ranný tréning. Bolel ho celý človek a len roky skúseností mu pomohli zakryť, že nie je vo svojej koži. Jediné na čo teraz myslel bola vaňa. Jeho unavené svaly priamo prosili o dlhý kúpeľ so soľou.

Len čo prekročili prah domu, všimol si, že všetko sa tam leskne. Prešiel do kúpeľne, kde ho privítal prázdny kôš na oblečenie, čisté uteráky a vôňa citrusových plodov. Inokedy by viac ocenil prácu zamestnanca, ale dnes musel zraneného leva pripraveného vrčať a revať premeniť na civilizovaného človeka. Napustil si vodu do vane, keď si spomenul, že zabudol dopísať morskú soľ na nákupný zoznam. Mal chuť udrieť do steny, ale nemal na to energiu. Vzal obal, ktorý si myslel, že je prázdny, že ho vyhodí. Čakalo ho prekvapenie. Aj napriek úplnému vyčerpaniu sa usmial. V duchu Marine poďakovať za záchranu.

O pol hodinu vchádzal do kuchyne, oblečený do čiernych krátkych nohavíc a sivého trička v oveľa lepšej nálade, než z nej odchádzal. Privítala ho neodolateľná vôňa, ktorá ho prinútila zmeniť rozhodnutie, že dnes nebude večerať. Alesio ukladal tanieri a príbor. Franko zatiaľ zohrieval večeru.

„S čím môžem pomôcť?“ opýtal sa Luka.

Nerád len tak postával, kým ľudia okolo neho pracovali.

„Už je všetko hotové. Čakáme na teba, aby sme mohli servírovať,“ ozval sa Alesio.

„Vydrž, nenažranec!“ Franko napomenul Alesia a priateľsky ho švihol utierkou.

Namiesto toho, aby mu to Alesio oplatil, usmial sa. To isté by mu povedal Atilio, keby bol doma. Franko vždy vedel, čo povedať, aby sa

cítil lepšie. Chýbal mu brat a ľutoval, že ho ráno nestihol. Bol v pokušení zavolať mu, ale vedel, že nesmie. Uršula by im to spočítala. Atilio mu zavolá sám, keď bude môcť. Bratia mali rovné hnedé vlasy, zelené oči, výšku po matke a tmavú pokožku po otcovi, ktorý mal africké korene. Hoci vyzerali takmer ako dvojčičky, Alesio bol starší. Prekročil tridsiatku, kým Atilio neoslávil ani štvrtstoročie.

Alesio sa mračil na to, čo mu Franko servíroval. Skôr než otvoril ústa, Franko ho predbehol.

„Neopováž sa sťažovať! Dnes varila Marina.“

Alesio okamžite zavrel ústa a doberanie si odpustil. Opatrne ponoril lyžicu do polievky, akoby čakal, že v nej nájde plávať Krakena. Pomaly zdvihol lyžicu k ústam, aby ochutnal jedlo. Luka sa musel premáhať, aby sa nerozsmial. Alesio bol v jedle veľmi vyberavý, ale keď večeral s nimi, Franko mu nedal na výber. Luka bol vždy taký hladný, že zjedol čokoľvek, čo pred neho postavili. Niežeby neocenil dobré jedlo. Franko výborne varil, ale musel uznať, že Marina bola lepšia. Jeho nová posila do tímu ho neustále prekvapovala. Všimol si, že aj Alesio prekvapivo zjedol všetko bez toho, aby sa čo i len pokúsil sťažovať. Už sa nevedel dočkať hlavného jedla.

Kačacie mäso, ktoré sa objavilo na tanieri, bolo také dobré, že ani jeden z nich pri jedle neprehovoril. Tichom vzdali úctu chuti, ktorá si ju zaslúžila.

Lukovi po výdatnej večeri chýbalo už len niečo sladké. Keď sa Franko zdvihol, aby priniesol poháre, Luka prekvapene nadvihol obočie. Venoval Frankovi spýtavý pohľad. Odkiaľ to dievča o ňom toľko vie? Franko mu odpovedal na jeho nevyslovenú otázku.

„Marina rozumie ľuďom.“

To teda bola odpoveď. Vyvolala viac otázok, než odpovedí. Ale dnes bol Luka príliš unavený, aby sa tým zaoberal. Krém bol vynikajúci, ale zjedol len polovicu, než na neho doľahla únava.

Po večeri odprevadil Alesia k dverám: „Dávaj pozor na ceste.“

„Vždy dávam pozor. Dobrú noc,“ oplatil mu to a odišiel.

Luka sa pobral do izby. Jeho telo sa nevedelo dočkať sediacej polohy. Vybral si telefón z vrečka a hodil ho na posteľ. Sadol si na zem a pustil sa do čítania scenára. Nedokázal sa sústrediť. Jeho pohľad sa vracal k telefónu a myšlienky k Uršule. Prečo mu ešte nezavolała?

Keď sa pristihol, ako už tretíkrát číta ten istý riadok, čo sa mu zvyčajne nestávalo, odložil scenár a hypnotizoval telefón. Nebol trepezlivý človek. Ako muž činu vytočil číslo. Počúval, ako Uršulin telefón zvoní, zvoní a nikto neodpovedá. Takmer zrušil hovor, keď sa konečne ozvalo ostré: „Prosím?!“

Vyslovila to takým neprijemným tónom, že sa musel pozrieť na telefón, či volá správne číslo.

„Ahoj, miláčik. Volám ti, aby som sa ťa opýtal, aký si mala deň a zaželel ti dobrú noc.“

„My ešte pracujeme,“ upozornila ho ostro.

Mračil sa. Bol to síce Uršulin hlas, ale znel veľmi cudzo.

„Prepáč. Ruším ťa? Mám zavolať neskôr?“ opýtal sa.

„Nie! Vôbec neviem, kedy skončíme,“ pokračovala rovnakým tónom. Zazeral na stenu nechápajúc, čo sa deje.

„Volá ma režisér. Viem, že zajtra skoro vstávaš. My skončíme neskoro. Nechcem, aby si bol zajtra unavený. Musím ísť. Čau!“

„Pokoje by som počkal,“ uistil ju, ale už to hovoril hluchému telefónu.

Nerozumel, prečo znela, akoby ju obťažoval. Vzal do ruky scenár s úmyslom učiť sa. Stále musel myslieť na to, aká bola odmeraná a chladná. Každý môže mať zlý deň, byť unavený. Ale byť zlý na niekoho, koho miluje? Vrtalo mu hlavou jej správanie. Po chvíli mu prišla správa od Uršuli. Inokedy by sa potešil, ale po jej reakcii si nebol istý, či chce vedieť, čo píše. Nakoniec začal čítať. Nikdy nebol zbabelec.

„Prepáč mi, že som bola na teba zlá, láska. Režisér nás naháňa. Dobrú noc a sladké sny ti prajem,“ napísala.

Usmial sa a poľutoval ju, že má asi horší deň než on:

„Ty moje chúd'atko. Dúfam, že sa skoro dostaneš do postele a budeš mať krásne sny. Milujem ťa.“

Odpísala mu takmer okamžite: „Aj ja teba.“

Usmial sa a odložil telefón. Po chvíli začal zívaf. Rýchlo dočítal scenár. Nastavil si budík na telefóne a potom sa uložil na viac než zaslúžený spánok. Napriek únave nedokázal zaspať. Dal si ruky za hlavu, hľadel do stropu a premýšľal, ako by Uršuli zlepšil náladu, keď sa vráti. Vedel, čo by jeho potešilo. Keby mohol tomu jej režisérovi napraviť fasádu za to, ako sa k nej správa. Ale to by sa jej nepáčilo a on si nemohol dovoliť škandál. Dúfal, že sa vráti v lepšej nálade, než odchádzala. Zrazu dostal nápad. Pripraví jej špeciálne privítanie. Zamyslel sa, komu zveriť toto prekvapenie. Chlapci sú fajn, ale rozumejú ženskej duši menej než on. Potrebuje ženskú ruku. Ale jediná žena v jeho okolí je jeho matka, ale tá nemá rada Uršulu. Kto mu ešte zostáva? Marina! Prudko sa posadil na posteli, keď si spomenul na to, čo sa dozvedel. Keď rozumie ľuďom, určite bude vedieť, čo by sa Uršuli páčilo. Ak je niekto, kto dokáže pripraviť niečo nezabudnuteľné, je to ona.

Načiahol sa po papier a pero a pustil sa do písania krátkeho listu, v ktorom vyjadril svoje požiadavky. Po prečítaní sa uistil, že urobil dobre, že zveril túto úlohu jej. Alesio Marine určite pomôže. Tešil sa, čo vymyslí. Ak usudzoval podľa večere, ktorú dnes pripravila, bude to niečo úžasné. Uistí Uršulu, že ju ľúbi a je pripravený na ďalší krok.

Len čo si ľahol, zaspal spánkom človeka, ktorý má svoj cieľ, plán a potrebnú pomoc.

2. KAPITOLA

„Len nezastavuj. Kráčaj ďalej, jedna noha pred druhú a stihneš to!“ opakovala si Valentina, keď sa náhlila na pohovor do novej práce. Už bolo načas, aby si niečo našla. Jej úspory sa každým dňom zmenšovali. Čoskoro bude na mizine. Nezaplatila posledné nájomné a ak nezaplatí ani nasledujúci mesiac, skončí na ulici. Domov na Slovensko sa vrátiť nemôže. Žiadny domov tam už nemala. Zo dňa na deň musela opustiť všetko, čo poznala a presťahovať sa do jedinej krajiny, ktorú poznala. Bola to otázka života a smrti. Síce bola stovky kilometrov od nebezpečia, ale aj tak sa stále obzerala so strachom, ktorý ju nechcel opustiť. Tak ako nezmizne ani jej bolesť. Spomienka na jej predchádzajúci život ju paralyzovala, až zastala. Pritlačila si ruky na hrud', aby sa prinútila dýchať. Znova vykročila a opakovala si. *Jedna noha a tá druhá hneď za ňou!* Už videla svoj cieľ, budovu, za ktorou sa nachádza reštaurácia, v ktorej dnes nastupuje. Konečne naskočila zelená.

Zrazu počula trúbenie a pískanie gúm. Obzrela sa za zvukom a zbadala auto, ktoré sa na ňu rútilo. Zúfalo sa snažila pohnúť, ale strach ju priklincoval na mieste. Pocítila prudký náraz, šmykla sa po kapote auta a pristála na chodníku vedľa cesty. Hlavou narazila na chodník a obostrela ju tma.

Marina práve v kuchyni umývala riady, keď počula škripanie brzd. Vyzrela von oknom a zhrozene sledovala, ako Uršuline nové auto zrazilo dievča.

Instinktívne volala: „Alesio! Pod' sem!“

Na paniku v jej hlase okamžite pribehol. „Čo je?!“

„Pod' so mnou. Nieкто potrebuje pomoc,“ oznámila mu cestou von.

Na nič sa nepýtal a ponáhlal sa za ňou. Uršula vystúpila z auta a spustila hysterický nárek. V ruke zvierala špirálu, vinníka, ktorý mohol za jej nepozornosť pri vedení vozidla. Atilio vystúpil hneď za

ňou a ponáhlal sa k zranenej. Alesio sa stal pánom situácie a rozdával príkazy prítomným.

„Marina, vezmi auto do garáže! Atilio, vezmi Uršuline kufre a otváraj mi dvere!“

Všetci sledovali, ako Alesio berie na ruky neznáme dievča a odnáša ju dnu. Keď sa nikto nehýbal, aby splnil jeho príkazy, okríkol ich, aby sa ponáhľali. Marine sa zúžili zreničky, ale ponáhľala sa urobiť, čo jej prikázal. Na čistenie žalúdka, že toto si k nej nesmie dovoliť, bude čas neskôr. Odviezla auto do garáže, kde rýchlo zatvorila dvere a potom sa ponáhľala dnu.

Tam vládol ešte väčší chaos, než vonku. Uprostred izby sa povalovali kufre. Uršula stála, nariekala a opakovala, že zabila človeka. Alesio zložil zranenú na gauč a sadol si k nej. Snažil sa ju prezrieť. Ale jeho kurz prvej pomoci nestačil, aby zistil, či nie je vážne zranená. Atilio sa nepokojne prechádzal sem a tam.

Marina vzala telefón: „Musíme zavolať sanitku.“

Ani nestihla vyťukať prvú číslicu, keď Uršula zvrieskla: „Nieeee!“

Vytrhla jej telefón z ruky a hodila ho o stenu. Marina sa musela veľmi ovládať, aby sa na ňu nevrhla a nevylepila jej zaucho. Alesio ju objal, aby ju zadržal:

„Prines prosím lekárničku z kúpeľne.“

Chvíľku váhala, ale keď počula vonku auto, pohla sa. Chcela sa vyhnúť Lukovi. Čím skôr prinesie lekárničku, tým skôr sa môže vytratiť. Vrátila sa bleskovou rýchlosťou.

„Ospravedlňujem sa. Musím ísť. Prácu som dokončila,“ podala im lekárničku a pohla sa k odchodu.

Alesio ju zastavil: „Počkaj na mňa v kuchyni!“

Nemala na výber, a tak sa pri kuchynskej linke zvalila na stoličku a podráždene klopkala topánkou o podlahu. Nevydržala čakať. Musela sa presvedčiť, či je to dievča v poriadku. Potichu sa posunula k dverám, poodchýlila ich, aby videla a počula, čo sa deje vo vedľajšej miestnosti.

Luka vošiel do bytu s úsmevom. Vyzeral unavene, ale šťastne. Úsmev mu zmizol z tváre, len čo sa Uršula na neho vrhla. Prelievala more sĺz na jeho tričku. Marina sa nedokázala ubrániť myšlienke, že tento výjav vyjadroval celý ich vzťah. Je šťastný, pokiaľ nie je s ním. Keď sa stretnú, jeho úsmev zmizne. Ale teraz nemala čas na psychoanalýzu ani na partnerskú terapiu. Nič nebolo dôležitejšie ako zranené dievča.

Luka si vymenil pohľad s bratmi a žiadal vysvetlenie.

„Čo sa stalo?“

Bratia na seba pozreli a ošívali sa. Nevedeli, či majú šéfovi povedať pravdu alebo oficiálnu verziu, na ktorej sa dohodli. Ich chlebobdarca nemal rád klamstvá.

Marina s úľavou sledovala, ako sa pomedzi nich ľahko prešmykol Franko, aby využil svoje znalosti a prezrel dievča.

„Čo sa stalo a ako sa to stalo?“ opýtal sa ich tónom vrchného veliteľa kráľovského vojska.

„Zrazilo ju auto,“ okamžite odpovedal Atilio.

„Ale nebol to silný náraz, len ju tak trochu ťuklo,“ zachraňoval situáciu rýchlo Alesio.

„Postarali sme sa o auto aj o stopy,“ pokračoval Alesio.

„Auto ma nezaujíma. Potrebujem vedieť, kde došlo k stretu s autom a ako dopadla.“

Obaja pokrčili plecami. Ani jeden nehodu nevidel. Luka sa obrátil na Uršulu, aby dostal od nej odpovede. Uršula predstierala silný plač a opakovala:

„Ja nič neviem.“

Luka sa ju snažil upokojiť: „Sľubujem. Vyriešim to.“

Uršula dodala: „Tvoja domáca videla, čo sa stalo, pribehla takmer okamžite po nehode.“

Marina ju v duchu prekliala, že ju predhodila vlkom. Chcela rýchlo opustiť dom, aby nemusela odpovedať na otázky, ale Alesio ju zastavil vo dverách. Musela sa vrátiť do obývačky a čeliť Uršuliným falošným

krokodílím slzám a všetkým očiam, ktoré sa upierali na ňu. Zastala, keď takmer narazila do Luku. Zrazu sa ocitla pri ňom bližšie, než kedykoľvek predtým. Obrátil sa, uprel na ňu tmavé oči a celú si ju prezrel. Potlačila nutkanie skryť sa niekam. Rýchlo opísala, ako dievča padalo a snažila sa nepozorovane vytratiť. Spokojná, že sa pozornosť všetkých sústredila na Uršulu v Lukovom náručí. Konečne prestala kvíliť a mohla potvrdiť jej slová. Krčovite sa držala Luku a zazerala na Marinu akoby si značkovala svoj majetok.

„Počkajte chvíľku!“ Luka sa pokúsil Marinu zastaviť.

Zmaril jej plán na útek a prinútil ju obrátiť sa.

„Nemusíte sa báť, nikomu nič nepoviem!“ ubezpečila ho.

„Viem. Nič také som ani len nenaznačil. Chcel som Vám poďakovať, že ste zvládli situáciu,“ rozprával sa s ňou, ale pozornosť venoval Uršuli, ktorá sa tvárila, že omdlieva.

„O všetko sa postaral Alesio,“ opravila ho Marina. Už sa nenechala zastaviť. Rýchlo opustila izbu. Ak by sa ešte chvíľku pozerala na to trápne Uršuline predstavenie, bola by v pokušení prezradiť, že zrazila človeka, lebo sa za volantom maľovala. Alesio odprevadil Marinu a uistil sa, že nikomu nepovie ani slovo.

„Poznáš ma. Viem udržať tajomstvo. Urob niečo aj ty pre mňa. Zavolajte tej dievčine záchranku. Nevyzerá dobre.“

„To nie je tvoja starosť. Čo si mala, to si urobila. O ostatné sa postaráme,“ ukázal jej miesto, kam patrí.

Marina si zahryzla do jazyka, aby mu niečo neodsekla, ale len preto, že mu nechcela pridávať starosti. Luka ešte nikdy nečelil takému škandálu. Nedokázala skryť, ako sa jej dotkol tón, akým sa s ňou rozprával. Rozhodla sa, že ho potrestá a zostane, kým sa nepresvedčí, že je o dievča postarané.

„Ešte upracem kuchyňu, ak dovolíš?!“ oznámila mu.

„Dobre, ale pohni si!“ prehodil ponad plece a vrátil sa k ostatným.

Toto mu jedného dňa pripomenie, vyhrážala sa v duchu. Bola rozhodnutá neposlúchnuť. Cez poodchýlené dvere sledovala, čo sa deje.

Franko skontroloval pacientke vitálne funkcie a zranenia.

„Nemal si s ňou hýbať. Je to nebezpečné. Mohol si jej stav zhoršiť. Môže mať vnútorné zranenia,“ karhal Alesia.

„Mali by sme zavolať záchranku,“ ozval sa Luka. Marina mu pripočítala body k dobru, že myslel viac na druhého než na seba. Zdravie neznámej dievčiny bolo pre neho dôležitejšie, než záchrana vlastnej kože, ututlanie škandálu. Pochybovala však, že presvedčí Uršulu.

„Nie!“ pišťala Ursula, „Ja nechcem ísť do väzenia.“

„Neboj sa. Nepôjdeš do väzenia. Veď to bola nehoda. Neurobila si to naschvál.“ Snažil sa ju upokojiť Luka hladkajúc jej chrbát.

Vytrhla sa mu: „Budem mať záznam. Zničí mi to život.“

Marina prevrátila oči. *Myslí tá osoba niekedy aj na niekoho iného, než na seba? Vôbec ju nezaujíma, že ublížila inému človeku, ale len to, aby sa nedostala do problémov a reči. Ako to, že Luka nevidí, aká je sebecká?*

Atilio nedbal na Uršulin plač a protesty a vytočil číslo prvej pomoci.

„Dobrý deň. Atilio Martino. Chcel by som nahlásiť, že cestou z letiska som zrazil dievča. Je zranená, pravdepodobne potrebuje lekársku pomoc.“

Luka sa mračil a protestoval: „Nerob to!“

Atilio si priložil prst na ústa a prekryl slúchadlo rukou.

„Je to najlepšie riešenie.“

„Vydržte. Dám telefón niekomu, kto Vám povie, ako je na tom,“ dodal Atilio dispečerovi.

Franko si vzal od neho telefón a v skratke opísal jej stav.

Marina si uvedomila, že je najvyšší čas odísť, ak nechce, aby ju prichytili, ako počúva. Už sa presvedčila, že záchranka čoskoro príde

a postará sa o dievča. Mimovoľne jej napadlo, že sa Luka postavil k problému ako chlap. Niežeby ju osobne zaujímalo, aký je Luka človek, ale pracuje pre neho. Ak by robil zlé rozhodnutia, padlo by zlé svetlo aj na ňu. Nič iné v tom nie je. Opakovala si dookola. Luku berie len ako svojho šéfa. Rýchlo si pozbierala veci a opustila dom.

3. KAPITOLA

Valentina Lancini sa preberala pomaly. Najprv počula hlasy, potom cítila, že leží na niečom mäkkom a teplom. Striaslo ju. Deku prikryla jej telo a triaška sa zmiernila. Niečo studené sa dotklo jej čela.

„No tak zlatovláska, preberte sa. Otvorte oči.“ Mužský hlas, ktorý sa jej prihovárал, bol nežný, mäkký. Túžila zistiť, komu patrí. Pomaly otvorila oči, zrak jej padol na biele operadlo gauča. Hlavou jej prešla otázka, kde je a ako sa sem dostala. Poobzerala sa okolo seba a zdúpnela. Muž oblečený do tmavej teplákovkej súpravy sedel blízko pri nej a naprával jej prikrývku. Za ním stáli ďalší štyria ľudia, traja muži a jedna žena. Žena sa túlila k najvyššiemu z mužov.

„Ako sa cítite? Môžete sa posadiť?“ opýtal sa jej muž sediaci vedľa nej.

„Kto ste? Kde to som?“ vyšlo z nej pošepky.

„Volám sa Franko Nuni. Ste v dome môjho zamestnávateľa. Jeho ochrankár Vás nechtiac zrazil,“ vysvetlil. Dával si pozor na každé slovo, aby nepreznadil priveľa.

„Počkajte! Pomôžem Vám posadiť sa,“ ponúkol sa a natiahol ruky.

Valentina od ľaku vykrikla, prudko sa odsunula, aby zväčšila vzdialenosť medzi nimi. Cítila ako sa šmýka z gauča, ale nebola v stave zabrániť pádu. Franko šokovaný jej reakciou nestihol reagovať. Jeho ruky zostali visieť vo vzduchu. Sledoval, ako padá a potom sa ťažko dvíha. Keď stála na nohách, Frankovi sa uľavilo. Pravdepodobne nebola vážne zranená, keď sa dokázala sama postaviť.

Valentina si uvedomila svoju chybu, keď sa jej zatočila hlava a naplo ju. Ledva zo seba dostala dve slová:

„Kúpeľňa, prosím.“

Franko si hneď uvedomil, čo sa deje, keď zbledla. Postavil sa, aby ju mohol zachytiť, keby odpadla. Rýchlo jej ukázal cestu do kúpeľne. Valentina sa ponáhľala krížom cez izbu, tak rýchlo ako jej to slabé nohy dovolili, modliac sa, aby stihla dobehnúť do kúpeľne.

Keď otvorila dvere a objavila, čo hľadala, klesla na kolená a vyvrátila všetko, čo v ten deň zjedla. Pociťovala studený obklad na čele a mokrý uterák na krku. V duchu sa odťahovala. Nechcela, aby sa jej ten muž dotýkal. Ale nebola schopná sa brániť. Zložila si ruky do lona a oprela si hlavu o kachličky. Cítila vánok, ktorý prenikal z otvoreného okna.

„Čerstvý vzduch Vám pomôže. Keď si ľahnete, bude Vám lepšie,“ snažil sa ju Franko upokojiť.

Krútila hlavou, ale ihneď prestala, keď sa jej žalúdok znova vzbúril. Prinútila sa dýchať, aby premohla nevoľnosť.

„Chcem ísť domov,“ dostala zo seba.

„To nepôjde. Nemôžete odísť v takomto stave. Musí Vás vidieť lekár,“ upozornil ju Franko.

Valentina chcela ihneď odísť. Pokúsila sa postaviť, ale nohy ju neposlúchli. Klesla späť do pozície, v ktorej bola. Potrebuje načerpať sily, aby mohla znova ovládať svoje telo.

„Môžem ťa zdvihnúť a odniesť do postele?“ opýtal sa Franko opatrne. Krútila hlavou. Chcela ísť do postele, ale do svojej. Nepredpokladala, že ju odnesie až domov.

„Kúpeľňová podlaha nie je práve pohodlné miesto na spanie,“ presviedčal ju s úsmevom. Takmer mu opätovala úsmev. Zrazu však k nej natiahol ruky.

V panike zdvihla končatiny v naučenom obrannom geste. Franko zastal uprostred pohybu a hľadel na jej úkryt. Začínal chápať, prečo sa zakaždým strhne, keď sa ku nej priblíži. Ovládol zdesenie.

„Neboj sa ma. Neublížim ti. Nebudem ťa do ničoho nútiť. Len ťa prenesiem na niečo pohodlnejšie.“

Pomaličky sa k nej priblížil, aby ju nevyľakal. Opatrne jej podložil ruku pod nohy a druhou ju objal okolo pása. Celé telo mala v krčí, kým ju nezložil na posteľ do vedľajšej izby. Tam sa stiahla do najvzdialenejšieho kúta postele a objala si nohy rukami. Keď sa ozvali sirény, znervóznela ešte viac a jej telo ovládla triaška.